

WONDEREN VAN DE NATUUR - III

EEN GEWAAGDE BEKLIMMING

Roman

REGINA SCOTT

Eerder verschenen van Regina Scott:

Serie Wonderen van de natuur

Dwars door de wildernis

Een missie vol gevaar

Wonderen van de natuur – III

EEN GEWAAGDE
BEKLIMMING

Roman

REGINA SCOTT

Vertaald door Daniëlle Heerens

 de Parel

Uitgeverij De Parel – Doornenburg

Voor mijn team – Emily, Rachel, Kristin M, Kristin K, Brianne en Karen – voor alles wat jullie hebben gedaan om ervoor te zorgen dat deze roman er kwam. En voor Glen Storbeck, de geweldige bibliothecaresse van de Pierce County Library, die zo enthousiast werd van al mijn verzoeken en met alle liefde een antwoord zocht op mijn vragen. Voor mijn vader, die me liet kennismaken met de wonderen van Gods schepping. En voor mijn hemelse Vader, Die zo veel prachtigs voor Zijn kinderen heeft geschapen om van te genieten.

LANGS DE WATERKANT VAN TACOMA
WASHINGTON, AUGUSTUS 1893

Ze veroorzaakte ophef.

Dat was niet de eerste keer. Coraline Baxter was eraan gewend dat er hoofden werden omgedraaid en ogen werden opengesperd zodra ze een vertrek binnenliep. Het was gebeurd bij de bals die ze van haar moeder had moeten bijwonen en waar ze altijd de best geklede en meest verzorgde vrouw was. Het was het geval geweest bij de Puget Sound University, waar ze een van de weinige studentes was geweest. En zo was het gegaan toen ze arriveerde bij de bank, waar ze de enige vrouwelijke boekhouder was.

Dus het zou haar niet moeten verrassen dat het ook gebeurde bij de Shem's Dockside Saloon, waar waarschijnlijk niet veel vrouwen binnenkwamen, en zeker geen dames die werden vergezeld door hun vader.

Stiefvader, verbeterde ze zichzelf. Naast haar liep Stephen Winston, wiens samengeknepen blauwe ogen werden omringd door rimpels, die het gevolg waren van dagenlang naar grootboeken turen. Zijn gehandschoende hand hield de gouden knop van zijn ebbenhouten wandelstok stevig vast, terwijl hij het schemerig verlichtte eethuis rondkeek. De aanwezigen hadden vermoedelijk eveneens niet veel

heren van zijn kaliber gezien hier. Zijn getailleerde mantel met satijnen strepen en het gouden zakhorloge aan de dikke ketting maakten duidelijk dat hij een vermogend man was.

De meeste mannen in de ruimte leken over niet zo veel middelen te beschikken. En dat was ook aan de kroeg zelf te zien. De ruwe plankenvloer, het plafond dat uit balken bestond en de ongepleisterde muren spraken van zware arbeid en ontbering, maar ze proefde ook de kameraadschap tussen mannen, die trots waren op wie ze waren. Niettemin, Shem's Dockside Saloon was weinig meer dan een kroeg aan Puget Sound en dankzij alle rook die er in de lucht hing, was de zilte geur van het water bijna niet te ruiken.

Ze deed haar best om haar neus niet op te halen. Winston nam echter niet de moeite om zijn afkeer te verbergen. Onder zijn witte snor vormden zijn lippen een rechte streep. En hij staarde.

En iedereen staarde terug. Tientallen mannen. Ze droegen allemaal een pet of hoed, en hun haar piekte eronderuit, alsof het niet goed tevoorschijn durfde te komen. Opgestroopte trui mouwen onthulden armen die te veel uur hadden gewerkt. Blikken namen haar de maat, toonden interesse of argwaan. Haar moeder had haar bijgebracht zich te kleden met oog op de rol die ze in een bepaalde situatie speelde, maar ze had zich niet gerealiseerd dat de grijze tafzijden overjas, die zo gesneden was dat het kant van haar jurk bij haar hals en mouwen te zien was, hier zo misplaatst zou lijken.

Maar ze had dan ook nog nooit eerder een saloon bezocht en ze was ook niet van plan om de ervaring te herhalen.

De gesprekken vielen een voor een stil, tot niemand meer sprak. Iemand schoof een stoel naar achteren en de houten poten krasten over de houten vloer.

‘Zie je hem?’ siste Cora.

Winston begon zijn hoofd te schudden, om vervolgens te verstijven. ‘Daar. Die tafel bij de muur. Dat kan de jonge Nathan weleens zijn.’

Nathan Hardee was niet langer de jongen die haar stiefvader zich had herinnerd. Zo veel was wel duidelijk, al keek hij een andere kant

op. Zijn schouders, die gehuld waren in een donkere, wollen mantel, waren breder dan de rugleuning van de houten stoel waarop hij zat. Lamplicht haalde het goud in zijn krullende bruine haar dat bijna tot op zijn schouders reikte naar boven. Winston snelde naar voren en zij volgde, waarbij ze erop lette dat haar mantel de met zaagsel bedekte vloer, gebutste tafels en de mannen niet raakte. Desondanks sloegen ze haar gade.

Nou, ze zou ze lekker laten kijken. Er waren belangrijkere dingen om zich druk over te maken.

Een oudere man van haar stiefvaders leeftijd en met net zulk wit haar kwam overeind toen ze dichterbij kwamen.

Hij was wat langer dan Winston, maar smaller en in zijn gezicht tekenden de lijnen zich af, alsof het leven hem had uitgeput.

‘Meneer Winston?’ vroeg hij, terwijl zijn bruine ogen van haar stiefvader naar haar gingen en weer terug.

‘Ja,’ bevestigde haar stiefvader. ‘U moet Waldo Vance zijn.’

Om hem heen kwamen de gesprekken weer op gang, glazen rinkelden. Een van de mannen had hen herkend. Ze waren geaccepteerd.

Voor nu.

Vance knikte naar haar stiefvader. ‘Dat klopt. Dit is Nathan Hardee. Ik geloof dat u zijn vader hebt gekend?’

Hardee kwam niet bepaald verwelkomend over; hij draaide zich net ver genoeg om op zijn stoel om haar stiefvader aan te kijken. De zoon van een prominente familie, had Winston gezegd. Door de jaren heen had ze er talloze ontmoet. Hij leek op geen ervan.

Mannen uit de hogere kringen streefden naar dezelfde zongebruinde kleur huid, maar zijn bruine kleur was waarschijnlijk eerder het resultaat van zijn werk, waarvoor hij mensen door de wildernis gidste, en niet van de tijd die hij op de tennisbaan had doorgebracht. Mannen uit de hogere kringen hadden vaak een baard en snor, sommige een nogal prominent exemplaar. Maar die van hem waren net dik genoeg om achter schuil te gaan. Mannen uit de hogere kringen hadden allemaal dezelfde taxerende blik, maar slechts weinigen hadden zulke

donkergroene ogen als de man voor haar, de kleur was als de koele schaduw in een bos. Mannen uit de hogere kringen gingen overdag gekleed in een geruite mantel en 's avonds in een diepzwarte, niet een van bruine wol en slordig geweven katoen. Mannen uit de hogere kringen bogen zodra ze hen naderde en begonnen te vleien. Hij moest haar aan Winstons zijde hebben opgemerkt, maar toch kwam hij niet overeind, zoals het fatsoen vereiste.

‘Ik ben bang dat u uw tijd verspilt,’ zei hij met een diepe stem die in haar binnenste resoneerde. ‘Ik ben niet van plan om op te treden als gids.’

Hij had haar niet eens de kans gegeven om uit te leggen wat ze zocht of om een aanbod te doen. Frustratie duwde de woorden die op het puntje van haar tong lagen over haar lippen.

‘Jammer. We betalen goed en er zijn niet veel mensen die dat op dit moment kunnen zeggen.’

Zijn blik verplaatste zich naar haar. ‘Ik heb gehoord dat u ook niet kunt betalen.’

Winstons ivoorkleurige wangen werden dieprood. ‘Nou, luister eens even,’ bulderde hij. ‘Je hebt het recht niet om mijn reputatie in twijfel te trekken. Ik ben de directeur van de Puget Sound Bank of Commerce, de handelsbank hier. We zijn wellicht erg genereus geweest in deze zware tijden, maar we zijn zo stabiel als de berg zelf.’

‘Een berg die ik u niet ga helpen beklimmen,’ zei Hardee, terwijl hij zijn gezicht weer naar de muur draaide, alsof dat genoeg was om hen te laten vertrekken.

Er moest iets zijn waarmee ze hem kon overhalen. Geld leek vreemd genoeg geen rol te spelen. Prestige evenmin. En hij voelde duidelijk niet de behoefte om te bewijzen dat hij een heer was. Haar zaak zou hem vermoedelijk ook niet van gedachten doen veranderen.

Maar weinig mannen in de stad stonden achter het vrouwenkiesrecht. Hoe kon ze doordringen tot een man die blijkbaar niets nodig had?

‘Dit is niet precies wat ons is beloofd,’ voer haar stiefvader uit. ‘Ik heb u speciaal geschreven, meneer Vance. Ik begreep dat u de auto-

riteit hebt om de zaken te regelen.’

Vance haalde zijn schouders op. ‘Men kan een paard wel in ’t water trekken...’

‘Maar kennelijk kunt u het niet dwingen te drinken,’ concludeerde Cora. ‘Tenzij het de twijfelachtige drank van dit etablissement is.’

Ze wendde zich tot haar stiefvader. ‘We kunnen net zo goed gaan. Geen reden om onszelf in te laten met deze nietsnutten.’

Hardee kwam overeind. En grote grutten! Haar stiefvader en Vance leken wel dwergen vergeleken bij hem. En vermoedelijk gold dat voor alle mannen in het vertrek. De bovenkant van haar hoofd reikte slechts tot zijn borst.

‘Dat ik niet naar uw pijpen dans, maakt me geen nietsnut,’ zei hij, terwijl hij op haar neerkeek.

‘Maar het maakt u wel een dwaas,’ zei Cora, terwijl ze de opening die hij haar bood aangreep. ‘Houtbarons graven sloten om een dak boven hun hoofd te houden; erfgenamen van scheepsmagnaten maken toiletten schoon om de eindjes aan elkaar te knopen. We bieden u een fatsoenlijk bedrag; leid ons gewoon de Mount Rainier op.’

‘Waarom,’ vroeg hij, terwijl hij zijn ogen samenknep, ‘zou een vrouw de Mount Rainier willen beklimmen. Ik ga mijn leven niet riskeren vanwege een of andere bevlieging.’

Ze hief haar kin en ving zijn taxerende blik. Angst en boosheid en frustratie streden om voorrang. Een ‘bevlieging’ had hij het genoemd. Zich inzetten voor het kiesrecht, het recht om te stemmen teruggeven aan de vrouwen van de staat Washington – een bevlieging. De toenaderingspogingen van een tiran weigeren – een bevlieging. Haar toekomst veiligstellen, zichzelf aan geen enkele man verplichten – een bevlieging.

‘Ik hoef mijn redenen tegenover niemand te verantwoorden,’ vertelde ze hem. ‘Ik bied een royaal bedrag voor uw ervaring. We hebben een gids nodig die me veilig naar de top brengt en terug naar Longmire’s Medical Springs. Bent u die man?’

Hij gaf geen antwoord, maar zijn blik bleef op haar rusten, alsof hij door haar heen kon kijken en in haar binnenste op zoek was naar

de waarheid. Ze behoorde echter lang genoeg tot de hogere kringen om te weten hoe ze haar geheimen moest verbergen. Als een aantrekkelijk uiterlijk niet volstond, dan deed lef dat doorgaans wel.

‘Dat is hij,’ beweerde de oudere man, in plaats van Hardee, terwijl zijn hoofd op- en neerging. ‘Niemand kent de berg beter dan Nathan Hardee. Hij heeft zakenmannen en regeringsambtenaren meegenomen die berg op. U kunt niet in betere handen zijn.’

Alsof hij het daar niet mee eens was, kromde Hardee de vingers van zijn grote handen – handen waarop zakenmannen en regeringsambtenaren hun vertrouwen hadden gesteld. Betekende dat dat zij ze kon vertrouwen? Dat ze hém kon vertrouwen?

‘Geen interesse,’ zei hij, en hij ging weer zitten.

Duidelijker dan dat kon hij het niet verwoorden. Hij was niet van plan om een verwend meisje uit de hogere kringen mee de wildernis in te nemen. Niet te geloven dat Waldo het zelfs maar had geopperd.

‘Hoor gewoon even hun verhaal aan,’ had zijn mentor aangedrongen, terwijl ze Tacoma binnengereden waren met een troep muil dieren voor de goederen. ‘Dit is een goede kans. Levert genoeg op om timmerhout en spijkers te kunnen kopen om nog een vertrek aan te bouwen voordat de winter inzet.’

Het geldbedrag dat Stephen Winston had aangeboden, was inderdaad behoorlijk, als het aanbod tenminste oprecht was geweest. De economische crisis had gezinnen beroofd van hun huis, mannen en vrouwen van hun waardigheid. Het gebrek aan geld kon hem en Waldo dwingen terug te keren naar de hogere kringen die Nathan verafschuwde, als hij geen werk aannam.

Maar hier zou hij niet aan beginnen. Dit sloeg gewoon nergens op. Hoe wist hij zeker dat ze niet zou gaan klagen zodra het moeilijk werd – en er zóúden zich moeilijke momenten aandienen – om hem vervolgens niet te willen betalen? Eerder hadden een stuk of twee leden van de hogere kringen hem dat aangedaan. Ze dachten dat hij

nog steeds een van hen was. Waarom had hij dan geld nodig?

Hij maakte al jarenlang geen deel meer uit van dat wereldje en als het aan hem lag, zou dat ook nooit meer gebeuren.

Daarbij, hoe wist hij of de bankier en zijn dochter überhaupt geld hadden om hem te betalen? Die vent was niet de enige in Tacoma die dreigde ten onder te gaan.

En mannen reageren er slecht op als dat gebeurde. Daarvoor hoefde hij alleen naar zijn vader te kijken. Naar zichzelf.

Op dat moment trok de schoonheid naast hem aan haar vaders mouw. 'Kom, Winston. We verdoen onze tijd. Die kunnen we wel beter gebruiken.'

Waldo wierp een blik op hem en gebaarde met zijn hoofd naar het tweetal. Dat was voor Nathan het teken dat hij moest inbinden en zijn excuses aanbieden. De meeste mannen verontschuldigden zich waarschijnlijk als ze haar afwezen. En vermoedelijk werd ze zelden afgewezen. Dat lichte haar dat boven op haar hoofd was vastgezet, met een paar ontsnapte krullen die haar wangen blanke wangen streelden. Die grote blauwe ogen. Haar figuur dat was uitgetekend in die getailleerde overjas van haar. Ze hoefde waarschijnlijk alleen maar te wenken en ze kwamen allemaal naar haar toe gerend.

Maar hij niet. Hij had de regeltjes van de hogere kringen ingeruild voor de glorie van Gods schepping. Zich fatsoenlijk gedragen had niets veranderd aan het feit dat zijn vader er niet meer was, net als een groot deel van het fortuin dat hij had vergaard met het verkopen van grond in de snelgroeïende stad verdwenen was. Nathan wist wat het was om uit de gratie te raken.

'Ga vast naar het rijtuig, liefje,' zei de bankier tegen haar. 'Ik wil nog wat zeggen tegen meneer Hardee en doe dat liever niet in bijzijn van een dame.'

Haar wenkbrauwen gingen omhoog, alsof dat wat hij had gezegd haar verraste, maar ze knikte. De bankier keek haar na terwijl ze de saloon uit liep.

Net als elke andere man in het vertrek.

'Bespaar u de moeite,' zei Nathan tegen de man. 'Niets van wat u

zegt, zal me van gedachten doen veranderen.'

Alle kranigheid vloeide uit de oudere man weg en hij liet zich neerploffen in de stoel waarop Waldo even eerder nog had gezeten. Waldo trok een andere bij en voegde zich bij hen.

'Vergeef me wat ik net zei, meneer Hardee,' zei Winston met een moe gezicht, alsof hij het aanmatigende gedrag van even daarvoor hem had uitgeput. 'Maar wat ik Coraline vertelde, is waar. Hoewel ik niet van zins ben om je de les te lezen, wil ik simpelweg niet dat ze me hoort smeken.'

Opnieuw keek Waldo Nathans kant op. Nathan negeerde hem en concentreerde zich op de bankier. 'Waarom zou een man als u moeten smeken? Staat er iets op het spel bij deze klim?'

'Te veel,' bekende hij met een zucht. 'Coraline is lid van de suffragettebeweging van Tacoma, de Tacoma Women's Suffrage Association. De vrouwen hebben haar gevraagd om de berg te beklimmen om aandacht en steun te verwerven voor hun zaak.'

Nathan snoof. 'Er zijn veel veiligere manieren om steun te vergaren en vrouwen met meer ervaring met klimmen.'

'Dat is waar,' gaf Winston toe. 'Volgens mij is het idee dat als Coraline het kan, dat iedere vrouw het kan.'

'En als elke vrouw de berg kan beklimmen, waarom hun dan niet het recht geven om te stemmen?' besloot Waldo. 'Klinkt logisch, vind ik.'

'Ik ben er helemaal voor dat elk persoon mag stemmen,' vertelde Nathan de mannen. 'Maar ik ben er niet van overtuigd dat juffrouw Winston de berg moet beklimmen.'

'Juffrouw Baxter,' corrigeerde de bankier hem. 'Ik ben Coralines tweede stiefvader.'

Dus haar moeder was nu samen met haar derde echtgenoot? Dat was iets treurigs om gemeenschappelijk te hebben. Nathans moeder had eveneens twee andere mannen gehad sinds zijn vader gestorven was.

'Juffrouw Baxter dan,' zei Nathan. 'De Mount Rainier beklimmen is een afmattende bezigheid. Een ongeofende beklimmer zou ik er

niet aan onderwerpen.’

‘Maar je moet.’ De bankier leunde naar voren en zijn blauwe ogen keken hem smekend aan. ‘Ik ben er dan wellicht niet bij geweest bij Coralines geboorte, maar ik ben haar vader in elke zin van het woord en ik wil dat ze gelukkig is. Mijn vrouw gelooft dat de enige manier waarop een vrouw gelukkig kan worden, is door een goede partij te trouwen. Coraline heeft toegezegd dat ze, als ze de top niet weet te bereiken, zal trouwen met de man die haar moeder uitkiest.’ Hij legde zijn hand op Nathans arm. ‘Alsjeblieft, mijn jongen, help me mijn dochter te redden van een ongelukkige toekomst.’

Hij snapte het punt van de kerel. De mannen met wie Nathans moeder getrouwd was geweest, hadden haar niet bepaald gelukkig gemaakt, als hij moest geloven wat hij had gehoord. En andere vrouwen die behoorden tot de hogere kringen leken eerder te berusten in hun huwelijk dan dat ze er blij mee waren. Het was goed dat juffrouw Baxter probeerde de traditie te doorbreken.

Maar om nu haar leven op het spel te zetten?

Hij trok zijn arm terug. ‘Ik zal erover nadenken.’

Het gezicht van de bankier lichtte op. ‘Dat is alles wat ik kan vragen. Ik hoop dat ik snel goed bericht krijg.’ Toen stond hij op, knikte naar Waldo en begaf zich in de richting van de deur.

Nathan hief zijn lege glas om nog wat sarsaparilla te bestellen.

‘Kletskoek,’ spuwde Waldo uit.

‘Mee eens,’ zei Nathan.

Waldo keek hem dreigend aan. ‘Ik had het over jou.’

‘Ik heb je ervoor gewaarschuwd dat je geen hoop moest koesteren,’ bracht Nathan hem onder het oog. ‘Het is moeilijk genoeg om de berg te beklimmen met een groep ervaren klimmers. Ze zal niet veel verder komen dan Longmire’s Springs; langer houdt ze niet uit.’

‘Lijkt mij dat ze meer pit heeft dan je denkt,’ gromde Waldo, terwijl de kroegbaas hun nog een glas vol met het aardachtige drankje bracht. Hij knikte naar de man. ‘Het spijt me dat ik je lastigval, Shem. Heb je nog wat stoofpot?’

‘Alleen soep,’ antwoordde Shem Holland, terwijl hij een zwaar glas

neerzette met een grimas die bijna helemaal aan het oog werd ontrokken door zijn volle bruine baard. ‘Groentesoep.’

‘We nemen elk een kom,’ zei Nathan.

Shem hees zijn broek op die bij zijn middel afzakte. ‘Is het een probleem om eerst te betalen? Veel lui zien deze plek vandaag de dag aan voor een armenhuis.’

Nathan haalde een dollar tevoorschijn en wierp die op tafel. De munt glansde op het donkere hout. Shems ogen glansden bijna net zozeer.

‘Komt er zo aan,’ zei hij, terwijl hij de dollarmunt oppakte.

‘Pas er een beetje voor op om zilver zo openlijk te laten zien,’ zei Waldo geagiteerd, terwijl de kroegbaas wegbeende. ‘Sommige mannen doen dezer dagen zowat alles voor geld.’ Hij keek even naar links en rechts, voordat hij mompelde: ‘Afgezien van het beklimmen van de Mount Rainier.’

‘Het heeft geen zin,’ hield Nathan vol, terwijl hij achteroverleunde.

‘Zeg jij. Je mocht haar al niet voordat ze haar mond open had gedaan. Ik zag het.’

Nathan haalde zijn schouders op. ‘Ik heb er genoeg zoals haar ontmoet.’

Waldo schudde zijn hoofd. ‘Nee, dat heb je niet. Je moet weten dat dat meisje is afgestudeerd aan Puget Sound University, een van de eerste vrouwen die dat ooit heeft gedaan.’

Dat was indrukwekkend. Hij wist hoe zwaar universiteitsstudies konden zijn. Als zoon van een prominenten zakenman had hij gestudeerd aan de State University in Seattle. Maar dat was acht lange jaren geleden. Het leven was veranderd. Hij was anders geworden.

‘Ze rijdt ook paard,’ vervolgde Waldo, alsof hij op stoom kwam. ‘Heel goed, heb ik vernomen. En ze is een ster in grastennis.’

Nathan keek hem aan. ‘Weet je wel wat grastennis is?’

Waldo tuitte zijn lippen. ‘Nee, maar het klonk moeilijk.’

‘Juffrouw Baxter is duidelijk een voorbeeld voor anderen,’ zei Nathan. ‘Maar dat houdt niet in dat ik haar moet meenemen die

berg op.’

Op dat ogenblik kwam Shem met een dienblad naar hen toe, dat hij met een zwierig gebaar voor hen neerzette. Nathan keek naar zijn kom soep. De gehavende bodem van de tinnen kom was duidelijk te zien door het heldere vocht en Nathan kon de stukjes wortel en selderij die langs de zijkant dreven tellen. De soep was geserveerd met twee sneden brood.

‘Hoe zit het met de boter?’ vroeg Waldo, toen Shem zich oprichtte.

‘Vrees van niet,’ zei hij. ‘Heb de koe moeten verkopen.’

‘Misschien had je de koe moeten slachten,’ zei Waldo, terwijl hij met zijn lepel met de stukjes groente speelde.

‘Ik doe gewoon wat ik kan om open te blijven.’

Waldo wees met zijn lepel naar de kroegbaas. ‘Jij hebt juffrouw Baxter gezien. Denk je dat ze een berg kan beklimmen?’

Shem grinnikte. ‘Ze heeft lef. Het gerucht gaat dat zelfs Cash Kincaid achter haar aan zit, maar ze moet niets van hem hebben.’

‘Goed van haar,’ zei Waldo goedkeurend.

Dan had ze gezond verstand én lef. Kincaid was meedogenloos en de tactieken die hij erop nahield, waren op het randje van onwettig. Als hij de man was die juffrouw Baxters moeder voor haar op het oog had... nou, Nathan kon geen betere kerel bedenken die een vernedering verdiende. Hij wilde dat hij degene kon zijn die hem vernederde.

Hij schoof zijn stoel naar achteren. ‘Eet mijn soep maar op, Waldo. Er is iets wat ik moet doen.’

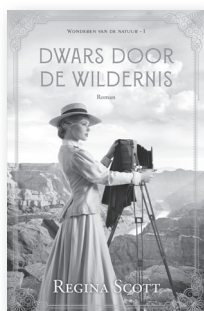
Waldo fronste zijn wenkbrauwen. ‘Nu? Ik dacht dat we niet eerder dan morgen op huis zouden aangaan. We moeten de voorraden nog ophalen.’

‘Mogelijk hebben we een vertraging van een dag of twee,’ zei Nathan tegen hem. ‘Het hangt er allemaal van af hoelang juffrouw Baxter nodig heeft om zich voor te bereiden op het beklimmen van een berg.’

Smaakt het verhaal over Cora en Nathan naar meer?
Lees de andere twee delen van de serie:

Dwars door de wildernis

Wonderen van de natuur – I

*Zij is vastbesloten om de mooiste foto's te maken.
Hij wil maar één ding: zijn vermiste vader vinden.
Kunnen ze samenwerken om hun doel te bereiken?*

Arizona Territory, 1871. Meg Pero heeft haar vader geholpen met fotograferen sinds ze oud genoeg was om zijn uitrusting te dragen. Wanneer hij overlijdt, is ze daarom vastbesloten om zijn werk voort te zetten. Om te beginnen besluit ze het contract dat hij kort voor zijn dood sloot na te komen, wat inhoudt dat ze als fotograaf meegaat met de legerexpeditie naar de North Rim van de Grand Canyon. Een mooie kans om daar in de wildernis een paar plaatjes te schieten, waarmee ze naam kan maken. Maar wat ze niet weet, is dat de leider van de expeditie niemand anders is dan de man met wie ze jaren geleden weigerde te trouwen.

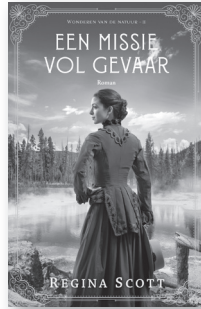
Kapitein Ben Coleridge zou het liefst vertrekken zonder de vrouw die zijn hart gebroken heeft. Hij kan het zich niet veroorloven om tijdens de expeditie afgeleid te worden, omdat die een dekmantel is voor een persoonlijke missie: het vinden van zijn vermiste vader. Maar omdat er geen tijd te verliezen is en er geen andere fotograaf is die meekan, kan hij niet anders dan toestemmen.

Niet lang nadat ze zijn vertrokken, wordt duidelijk dat Ben en Meg moeten samenwerken om hun doel te bereiken. Maar als het gevaar van alle kanten toeneemt, verandert de expeditie ineens in een hachelijk avontuur midden in de wildernis en is het nog maar de vraag of ze het er levend van af zullen brengen...

Dwars door de wildernis | Regina Scott |
ISBN 9789464110005 | 352 pagina's | € 20,99

Een missie vol gevaar

Wonderen van de natuur – II

*Zij wil Yellowstone en zijn dieren beschermen.
Hij en zijn mannen krijgen de taak om dat te doen.
Maar hun gezamenlijke missie blijkt al snel vol gevaar.*

Yellowstone National Park, 1886. Sinds haar man een jaar geleden overleed, is Kate Tremaine in haar eentje verantwoordelijk voor het Geyser Gateway Hotel. Een hele taak, vooral omdat ze ook nog de zorg voor haar zevenjarige zoontje Danny heeft. Maar toch zou ze niets anders willen; het hotel is haar thuis. En dat geldt ook voor Yellowstone zelf. Ze kent elke centimeter van de wildernis als haar broekzak en wil graag dat het beschermd wordt tegen stropers en vandalen.

Nu de overheid de US Cavalry de leiding over Yellowstone heeft gegeven, bestaat de nieuwe missie van luitenant William Prescott en zijn detachement uit het beschermen van een deel van het nationale park. En omdat een gids hem wordt geweigerd, zit er voor hem niets anders op dan de hulp in te schakelen van de bekwame en aantrekkelijke hoteleigenaresse om zijn weg door de uitgestrekte wildernis te vinden.

Als ze de handen ineenslaan om ervoor te zorgen dat het park en alle dieren die er hun thuis hebben veilig zijn, wordt al snel duidelijk dat hun gezamenlijke missie vele malen gevaarlijker is dan ze ooit hadden kunnen denken. Helemaal als blijkt dat Danny is ontvoerd.

Een missie vol gevaar | Regina Scott |
ISBN 9789493208131 | 336 pagina's | € 20,99

ZIJ MOET DE MOUNT RAINIER OP,
MAAR KAN HET NIET ALLEEN.
HIJ IS ALS BERGGIDS DE JUISTE
PERSOON OM HAAR TE HELPEN.
SAMEN BEGINNEN ZE AAN EEN BEKLIMMING
DIE AL SNEL GEWAAGD BLIJKT.

Washington, 1893. Coraline Baxter verlangt naar een leven van betekenis en wil haar stempel op de wereld drukken. Als de plaatselijke suffragettegroep haar vraagt om de Mount Rainier te beklimmen om bekendheid te verwerven voor hun zaak, grijpt ze die kans dan ook met beide handen aan, ook al heeft ze totaal geen klimervaring. En wanneer haar moeder haar een ultimatum stelt – als Cora faalt, moet ze trouwen met de man die haar moeder op het oog heeft: Cash Kincaid – móét Cora het doen. Maar ze kan het niet alleen.

De bekende berggids Nathan Hardee weigert in eerste instantie om Cora te helpen, maar hij verandert van gedachten als hij erachter komt wat er op het spel staat. Hij weet genoeg over de Cash Kincaid om te weten dat de koppige jonge vrouw niets met hem te maken zou moeten hebben, laat staan met hem trouwen. En dus besluit hij haar te helpen.

De Mount Rainier beklimmen vergt al Cora's vastberadenheid en stelt haar danig op de proef. Helemaal als haar en Nathan onderweg een aantal onaangename verassingingen blijkt te wachten en het een gewaagde onderneming wordt.

Een gewaagde beklimming *is het derde en laatste deel van de serie* *Wonderen van de natuur. Dit drieluik vertelt over de vroege geschiedenis van drie nationale parken van de Verenigde Staten – Grand Canyon, Yellowstone en Mount Rainier – en brengt de wondermooie natuur daar tot leven. Eerder verschenen* *Dwars door de wildernis* en *Een missie vol gevaar*.

isbn 978-94-93208-50-6

9 789493 208506